

Saou Ichikawa

Cocoșata

Traducere din limba japoneză
și note de Monica Tamaș

POLIROM
2025

Să mă las absorbită de lectura unei cărți cu grosimea de 3-4 centimetri, pe care trebuie s-o țin cu ambele mâini, exercita asupra coloanei mele o presiune mai mare decât orice altă activitate. Detestam cărțile de hârtie. Detestam machismul culturii tradiționale a cititului, ce necesita împlinirea celor cinci condiții pe care le puteau satisface doar persoanele sănătoase fizic: abilitatea de-a vedea, abilitatea de-a ține o carte în mâini, abilitatea de-a da pagina, abilitatea de-a menține o postură adecvată lecturii, abilitatea de-a merge după bunul plac la librărie ca să cumperi cărți. Detestam aroganța stupidă a bibliofililor care nu sunt conștienți de aceste privilegii. Capul greu, abia susținut de gâtul meu strâmb, gema de durere, iar spatele curbat îmi strivea organele interne, gata oricând să piardă lupta cu gravitația din cauza poziției aplecate în față. Ori de câte ori citesc o carte tipărită simt cum mi se curbează puțin câte puțin coloana vertebrală. A început să se

curbeze când eram în clasa a treia. Stăteam întotdeauna la pupitru cu spatele drept. Aproximativ o treime dintre copiii din clasa mea erau cocoșați, stăteau într-o postură ciudată și copiau de la tablă cu ochii lipiți de caiete. Cu toate astea, doar eu am sfârșit la secția de rehabilitare a spitalului universitar, înconjurată de bărbați de vârsta a doua, dezbrăcată și împachetată în bandaje de ghips. Coloanele vertebrale ale copiilor sănătoși, dar cu postură proastă, nu s-au îndoit deloc. Pentru că acei copii aveau un tipar fizic corect.

Unde am locuit când eram mică, niciunul dintre părinții copiilor pe care-i știam n-avea casă în proprietate, poate cu excepția celor care erau dezvoltatori imobiliari. Un oraș al cărui nume fusese confiscat de baza militară care se construise acolo și al cărui cer senin era întunecat de zgomotul avioanelor de vânătoare. Fetița cu fustă mini aurie. Fetița cu cercei în formă de delfin. Copilul care mi-a oferit cartea scrisă de

liderul unei secte din care făceau parte ai lui. Nu cred că acei copii au ajuns să trăiască niște vieți extraordinare, dar sunt sigură că duc vieți conforme unor tipare fizice corecte, care nu provoacă strâmbarea coloanei vertebrale. Cum aș putea eu, cea care n-are alt reper în afara tiparului fizic greșit, deveni asemenea acelor copii? N-aș protesta dacă mi-aș trăi viața la standardele lor. Să rămân însărcinată, să fac un avort, să mă despart, să mă implic într-o nouă relație, să rămân iar însărcinată, să am un copil, să mă despart, să fiu cu altcineva, să fac alt copil. Mi-ar fi de-ajuns dacă viața mea n-ar fi decât o imitație a acestui proces.

Îmi doream să-i ajung din urmă pe acei copii. Chiar dacă nu pot să nasc, să-i ajung din urmă măcar până la un chiuretaj.

Tanaka-san s-a apropiat de biroul meu ținând în mână o farfurie de melamină. L-am salutat înclinând o dată din cap.

— Masa de prânz, mi-a spus prin mască întinzându-mi farfuria, apoi s-a îndreptat spre mașina de spălat.

A traversat camera cu un coș de rufe în brațe și s-a apucat să le întindă pe balcon. În timp ce-l urmăream cu coada ochiului, am scos untiera din minifrigiderul de lângă picioare. Am tăiat cu cuțitul o bucățiță de unt din calupul tare, rece și galben și am așezat-o lângă felia de pâine prăjită. Doi crenvurști, un ou ochi și castraveciori murați. Mai degrabă mic-dejun decât prânz. Stilul meu de viață e cam același cu cel pe care-l aveam când locuiam în casa alor mei. Doar că acum îngrijitorii erau cei care îndeplineau sarcinile pe care, înainte, le îndeplinea mama.

În timp ce mă holbam la negrul inactiv al ecranului televizorului, în care nu se reflecta nimic altceva decât praful ce dansa în aer și chipul meu alungit și miopatic, ascultând sunetele de la serialul sud-coreean

ce se infiltrau prin perete, Tanaka-san s-a postat în fața biroului meu.

— Aveți nevoie de ceva?

Am dat din cap că nu.

Cu toate astea, Tanaka-san a rămas acolo, nemișcat. N-ar fi trebuit să mai aibă altceva de făcut în ziua aia. Cel puțin până seara, când venea să adune și să bage înăuntru rufele uscate.

Am înclinat capul mirată.

— Donația, mi-a spus cu o voce lipsită de orice urmă de sentiment, ca albul măștii lui sanitare de unică folosință.

Culoarea tenului îi era pală ca masca, motiv pentru care vechile urme lăsate de acnee ieșeau și mai mult în evidență.

Donația? Ah, mi-am zis, probabil se referea la ce scrisesem de dimineață pe grupul de LINE al angajaților.

Mă gândesc să donez niște ochelari VR
pentru spațiul comun

scrisesem eu acolo.

Doar c-o să fie nevoie de cineva care știe să-i utilizeze, ca să-i ajute pe ceilalți.

Și-mi răspunsese doamna manager Yamashita, administratoarea căminului:

S-ar putea să se descurce Tanaka-kun?

Semnul care arăta că citise toată lumea mesajul se colorase, dar Tanaka-san nu răspunsese.

Despre asta să fi fost vorba?

— Tocmai pentru că sunteți o persoană dezavantajată, nu-i nevoie să vă oferiți serviciile așa, pe tavă, indiferent câți bani ați avea.

În timp ce rostea această frază, destul de lungă pentru standardele lui, am observat pentru prima dată cum se uita de sus la mine, cu ochii mijiiți a compătimire. Era o chestie nouă? Sau m-a privit dintotdeauna în felul ăsta?